Bogdan Hrib

UMBRA PAȘILOR EI[1]

[1] Publicată pe site-ul www.srsff.ro în octombrie 2012.

E seară. O seară răcoroasă de primăvară. Copacii abia înfrunziți foșnesc misterios și vântul șuieră subțire pe aleile largi. Ultima cursă de la Giurgiu tocmai a acostat la cheiul 2 și călătorii, puțini, la această oră se împrăștie spre ieșirile din parc, spre parcări, spre stațiile de autobuz sau metrou. Câțiva se opresc la bodegă sau la chioșcuri pentru o cină târzie și frugală, o ultimă bere cu prietenii sau cumpărături de urgență. Lume obișnuită, grăbită, obosită, navetiști funcționari sau agenți de vânzări. De zece ani de când Titanul e port, parcul și-a pierdut romantismul. Tot mai puține perechi de îndrăgostiți, tot mai puține îmbrățișări timide și săruturi furate. Multă lumină de neon, gardieni și polițiști și marinari grăbiți. Păcat.

Și totuși doi adolescenți se plimbă pe malul apei, privind sclipirea luminilor de la cheuri și ale aleilor și ale terenului de fotbal cu nocturnă. Și în ochii lor nu se vede plictisul diurn al salariatului la stat și nici blazarea grețoasă a corporatistului… Sunt doi liceeni încă departe de bacalaureat, doi copii pentru care lumea e încă frumoasă și fericită, doar pentru că ei se țin de mână și își șoptesc vorbe pe care eu nu le pot auzi de atât de departe.

Și totuși…

— Hai să ne imaginăm, zice ea.

— Ce să ne imaginăm? întreabă el.

Ea râde și îl trage de mână spre o bancă de pe marginea aleii asfaltate.

— Să ne imaginăm ceva… nu știu… că lumea e altfel…

— Cum altfel?

— Mai frumoasă, mai fericită, mai colorată.

— Ți se pare că n-are culori?

Ea râde din nou. S-au așezat pe bancă și el, puțin timorat, cu un gest ce parcă ar vrea să nu-i fie observat, o cuprinde cu mâna pe

după umeri. Ea nu ripostează. Dar numai după câteva clipe sare în sus și râde iar:

— Hei, ne pocnește romantismul! Hai să schimbăm lumea!

— Cum?

Trei oameni gârboviți și plictisiți trec prin fața lor cu mersul șovăielnic și sacoșe încărcate. Nu-i observă sau nu-i bagă în seamă…

— Vezi, lumea e prea tristă, prea cenușie, sare ea în mijlocul benzii de asfalt gri închis. Lipsește culoarea!

El o privește răvășit, fascinat, vrăjit complet. E prima dragoste. Sau dacă nu e chiar prima, dar e cea mai profundă, adâncă și completă de până acum. Nu știe dacă ceea ce simte e doar amor platonic sau e combinat cu atracție sexuală. Nu știe ce să facă…

Și ea râde, sărind în sus de-a latul aleii. Și râde. Râde!

— Hai să căutăm niște roz sau niște portocaliu sau un violet! Unde or fi culorile astea acum?

E aproape noapte și luminile alb lăptoase ale lămpilor aruncă umbre înșelătoare. Ea aleargă, el tace. Povestea pare să nu aibă nici un final.

Apoi deodată el pălește. Își clatină capul și sare în picioare. Privește în jos. Clatină din nou capul de parcă ar fi ametit. Și fără să se stăpânească deloc, urlă:

— Stai! Oprește-te! Nu te mai mișca!

Ea încremenește într-o poziție nefirească, aproape de marginea apei. Nu zice nimic.

— Privește în jos! La picioare!

Privirea ei coboară, de la el spre sandalele ei roșii, cu un pic de toc.

— În ce ai călcat? Ai murdărit toată aleea! Or să ne amendeze ăștia…

El se ridică în picioare.

— Uite, numai urmele tale peste tot.

Ea nu știe ce să zică sau cum să reacționeze.

— Sunt roz, apucă să spună.

— Cum de ai călcat în vopsea roz?! încearcă el să aducă logica în discuție.

— Nu am călcat în nimic! ripostează ea.

— Dar toată aleea are urmele tale roz…

Ea face un pas spre el, privindu-și picioarele și într-adevăr, pe asfaltul cenușiu, la fiecare pas se imprimă o urmă roz. El se apropie de ea.

— Uite, și tu! țipă ea. Și râde. Nici tu nu ai scăpat. Numai că ale tale sunt violet!

E dimineață. Soarele îmi gâdilă nările și strănut zgomotos. Mă trezesc. Fără chef. Mijloc de vară. Mă arunc în baie și încep ritualul de fiecare zi. Spălat, îmbrăcat, geanta pe umăr, chei, acte, încuiat ușa, liftul…

Abia apoi încep să mă dezmeticesc de-a binelea. Nu am vrut să am biroul tot acasă. Pe lângă faptul că m-aș fi lenevit și, cine știe, mi-aș fi primit clienții în halat de casă sau, mai rău, în pijama, pe lângă asta, zic, m-aș fi simțit tot timpul ca la serviciu. Ori exact lucrul acesta mi-l doream cel mai puțin. Am găsit o garsonieră destul de mare, la etajul 1, într-un bloc de locuințe uriaș, mai vechi, un Y cum i se zice pe aici, nu numai pentru că așa este numele lui, ci pentru că are această formă. Mă rog, această chestiune - forma - nu am verificat-o niciodată și nici nu cred că m-a interesat prea mult. Chiria a fost modică, acces de la stradă relativ curat și elegant, vecini discreți chiar și la vârsta a treia, metrou și autobuz la doi pași, taxiuri și portul asemeni. Tot ce-mi trebuia. Și un mic restaurant cochet, ascuns printre blocuri, unde pot să mă duc să discut cu

vreun client mai sperios. Și, cel mai important, nu prea departe de casă. Șapte minute jumate de mers pe jos. Pe ceas.

Ca și azi. 8.46. Salut bătrânelul de la intrare, care îmi răspunde dând din cap, dar cu fața în altă direcție. Urc scările în fugă. Cheile. 8.47. Deschid cele două iale, decuplez alarma, intru. 8.48 și câteva secunde. Aproape la fix.

Pornesc filtrul de cafea jumătate plin. E de ieri. Fac economie. Nu mă dau clienții afară din casă. Caut în micul frigider antic ceva de îmbucat. Un ardei capia pe jumătate și câteva felii de șuncă, încă în termenul de valabilitate.

Sunt mulțumit.

Și chiar am azi un client. La 9 fix. Scot laptopul din geantă și îl pornesc. Pun cafea într-o cană, nu prea multă, ca să mai am și pentru client, în caz că vrea. Deschid agenda la ziua de azi, pregătesc un pix care scrie bine, ud florile în viteză, doar două ghivece pe pervazul geamului mare…

Sunt gata. 8.54.

Garsoniera e mobilată foarte simplu. Un birou uriaș moștenit de nu mai știu unde, un scaun mare, negru, directorial, puțin uzat, în care stau eu, privind într-o parte spre ferestrele largi. În fața biroului două fotolii scoică, nu foarte comode - nu trebuie să-mi stea clienții prea mult pe cap. O măsuță de cafea între ele. Un perete ocupat cu o bibliotecă plină de tot felul de cărți vechi și noi, cărțile mele dragi. O comodă bej, foarte office, care nu prea merge cu restul obiectelor, dar în care îmi țin dosarele. Pe ea, două machete metalice de mașinuțe de epocă, un Mustang din anii ‘60 și un Hispano Suiza interbelic, plus un revolver brichetă fără gaz. Pe peretele de deasupra comodei un tablou panoramic cu un asfințit la mare, o fotografie de-a mea din tinerețe. Și cam atât, poate doar covorul persan, ascuns de traversele obișnuite de hârtie gri, așezate peste tot

pe jos…

Cam atât… 8.56

Citesc câteva știri pe net. Scot o țigară scurtă și subțire din pachetul albăstrui, nu o aprind și o las pe marginea scrumierei. Pun și bricheta alături. Îmi compun o mină ocupată și privesc spre birou. Chiar și cărțile de vizită sunt la locul lor. Mă relaxez.

E 9 fix. Să vedem acum cu cine avem de-a face; la telefon doamna părea foarte plină de importanță și tupeu așa că…

Sună interfonul.

— Da?

— Bună dimineața. Lavinia Sănătescu, am o întâlnire.

Apăs pe buton în timp ce zic:

— Desigur, vă așteptam. La etajul 1, prima pe dreapta. Am firma pe perete, lângă sonerie…

Nu mai răspunde.

Peste mai puțin de două minute, ușa se deschide fără nici un ciocănit prealabil și doamna în cauză invadează biroul meu. O apariție!

E înaltă și cu părul blond foarte lung și învolburat. Îmi întinde mâna atât de jos încât nu pot să i-o sărut.

— Lavinia Sănătescu. Am venit. Sunteți?…

— Tudor Stamatopol.

— Desigur. Cu dumneavoastră am vorbit la telefon…

— Da. Nu am secretară. Prefer așa. În meseria asta orice secret devine public atunci când…

Mă întrerupe.

— Știu vorba. Mă iertați sunt un pic grăbită. Să trecem la subiect.

— Bineînțeles. Luați loc.

Se așază. Privește țigara și se scotocește în poșetă.

— Pot fuma?

— Vă rog. O cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Îmi voi aprinde și eu una. Vă ascult.

Mă relaxez în fotoliu o clipă, apoi sar să-i aprind țigara. Fumează niște paie aromate și lucitoare. Biroul e prea lat și aplecându-mă spre ea, privesc direct în decolteul bluzei albe de mătase de sub costumul elegant de culoarea oului de rață. Nu observă sau nu zice nimic.

O doamnă bine proporționată, la vreo 45-50 de ani. Bine întreținută. Fără verighetă pe mâna stângă. Aparent prosperă.

Deși se grăbește, fumează un minut în liniște, ca și când își caută cuvintele. Apoi mă privește în ochi și începe:

— Fiica mea a dispărut de acasă acum două zile.

Dacă aș fi pariat cu mine însumi aș fi câștigat în proporție de 90 la sută, că asta ar fi trebuit să fie prima frază. Mă simt, evident, ca într-un film. Nu că ar fi pentru prima oară!

— Vă ascult.

— Cam asta e tot. Am sunat-o pe toate telefoanele. Are două mobile. Erau închise. Descărcate probabil. Am sunat la colegi. Am dat emailuri și sms-uri, am intrat pe skype și pe mess…

Și îmi arată un telefon sofisticat, pe care îl scoate din geantă, o chestie cât o carte de buzunar, o carte de hârtie, dar ceva mai subțire.

— L-am programat să o caute din 15 în 15 minute pe toate canalele posibile și nimic.

— S-a mai întâmplat asta?

— Să dispară?

— Da, să plece de acasă.

— E vreo diferență? ripostează iritată.

— Eu cred că da, mă repliez. Dar să intrăm în detalii. Ce vârstă

are fiica dumneavoastră? Aveți o fotografie? Și câteva date despre programul ei zilnic?

Bagă mâna în geanta de firmă, poate fi Vuitton, dar eu nu mă pricep la mărci, nu mă interesează și oricum am o repulsie… Scoate un teanc de foi albe împăturite la jumătate.

— Simona Sănătescu. 13 ani și jumătate. Aveți aici câteva imagini și date despre ea.

Mai strecoară o dată mâna albă, sidefie, cu unghii nu foarte lungi date cu lac transparent, și scoate din geantă un obiect mic și portocaliu.

— Aveți aici un stick cu tot ce am strâns de la ea. Chiar și emailuri cu niște colegi, orarul de la școală, un jurnal, tot felul de prostii…

— V-ați spionat fiica?

Mă privește cu ochii ca două lame de săbii chinezești. Ochii sunt înguști, verzi și tulburi.

— Suntem o familie mică, domnule Stamatopol. Am divorțat de generalul Sănătescu, dar am păstrat numele, face o pauză, pentru cea mică. Era foarte mică atunci…

— Mă iertați, n-am vrut… Și eu sunt divorțat.

— Să vă fie de bine. Eu consider că trebuie să știu totul despre fiica mea. Cel puțin până la o anumită vârstă.

O clipă am vrut să zâmbesc, întrebând-o dacă generalul Sănătescu e ăla din anii ‘40… Era să fiu grosolan! Încerc să bat în retragere:

— Absolut. Aveți perfectă dreptate. Așa e…

— Alte întrebări?

— Cele clasice. Ați anunțat poliția?

— Nu. Simona a mai rămas peste noapte la colege. Am știut atunci. De vreo trei, patru ori nu m-a anunțat și m-am cam supărat.

Am bănuit că va fi la fel. A doua zi, dimineața, când nu a apărut am început să mă îngrijorez. Acum e în vacanță și nu are școală. Ieri am încercat să o găsesc peste tot. Cum v-am spus. Apoi am hotărât să vă sun.

— Aha. Înțeleg. Și nu știți ce program avea pentru zilele acestea? Ceva neobișnuit? Ciudat?… Altfel decât normalul?

— Nu. Nimic. De la o vreme se întâlnește cu un băiat cu un an mai mare. Nu a vrut să-mi spună nimic despre el. Nu cred că e ceva serios. La 13 ani…

— Îi știți numele? Adresa?

— Nu știu nimic. E o chestiune recentă. De când a terminat școala. L-a întâlnit la serbare sau, mă rog, la petrecerea de după serbare… E la același liceu. Așa cred…

Și tace brusc. Mă privește fix.

— Să-mi găsiți fata!

— Am înțeles.

Scot dintr-un sertar două exemplare ale contractului meu standard.

— Vă rog să completați aici. Știți tariful?

— Da, 500 pe zi. Vă plătesc trei zile, sper că e suficient să-mi găsiți fata. Și vă mai dau un bonus de 1000. De acord?

Mă simt mai liniștit acum. Zâmbesc.

— De acord. Vă mulțumesc.

În timp ce completează datele ridică ochii și zice:

— Aveți o armă?

— O armă? De ce mă întrebați?

— Un detectiv nu ar trebui să aibă și o armă?

— Nu suntem în filmele americane, doamnă! râd amuzat. Totuși vă pot spune că am.

Apuc geanta de umăr și scot tocul închis din care iese un pat de

pistol. I-l arăt.

— Uitați aici!

— E adevărat?

Nu știu ce să răspund la asemenea prostie. Cucoana asta mă crede Philip Marlowe…

— Da, doamnă, e un Beretta 92F cu 12 cartușe. Mulțumită?

Lasă din nou ochii în jos, termină de completat, semnează, scoate dintr-un portofel uriaș 5 bancnote noi nouțe de 500 și îmi zâmbește complice:

— Iertați-mă, întotdeauna m-au fascinat detectivii și pistoalele lor.

Fraza sună stupid și ușor pervers. Nu comentez. Și nici nu o întreb dacă l-a citit pe Chandler. Pun arma la loc în geantă. Semnez și eu și iau banii.

— Pot să vă întreb cum de ați apelat tocmai la mine?

— Desigur. E simplu. Am găsit un pliant de prezentare a agenției dumneavoastră pe biroul fiicei mele.

— Cum așa!?

— Cum v-am spus. Un pliant nou nouț, pe mijlocul biroului. Avea și numărul de mobil subliniat cu markerul.

— Nu prea înțeleg.

— Nici eu, domnule Stamatopol, rostește apăsat și mă privește sfredelitor: Fiica mea v-a contactat până acum?

— Niciodată, doamnă. Ciudat… Ce să caute un pliant de-al meu pe biroul unei fete de 13 ani?

— Și mie mi s-a părut foarte straniu. Din acest motiv am și apelat la dvs. și nu la alții…

Dar se oprește, înainte de a deveni grosolană. Nu la alții mai prosperi, probabil că ar fi vrut să zică…

— Așadar, vă urez succes! și se ridică în picioare.

Și eu la fel.

— Totuși nu ați uitat nimic? o întreb privindu-i gambele și apoi sandalele cu barete subțiri.

— O, da, desigur. Uitam ce e mai important. Urmele. Desigur.

Caută din nou în geantă și scoate o pungă mică transparentă în care se află un pătrat de mochetă groasă, de calitate superioară, colorată ușor neuniform, într-un roz pastelat. Nu mai mare de 10 pe 10 centimetri.

— L-am decupat chiar din camera ei. Din mijloc. Oricum trebuia să schimb mocheta, e puțin uzată și culoarea nu e uniformă, de la urme…

Mă trezesc vorbind în plus:

— Nu ați încercat cu traversele de hârtie? E mai practic.

Mă săgetează cu privirea.

— Nu stau eu cu hârtie pe jos, în casă, domnule!

— Mă scuzați.

Și iese lăsând ușa să se închidă singură. Rămân privind în jos la urmele ei, de un galben puternic, auriu. Ufff, la treabă!

Totul a început prin primăvară, acum câteva luni. Nu știu exact când. Ne-am trezit cu toții într-o dimineață că lăsam urme pe oriunde călcam. Urme colorate. O nebunie! Milioane de nuanțe unele mai vesele, altele destul de căcănii. A fost totul atât de brusc și de neașteptat… Cred că prima reacție a tuturor a fost o surdă durere de cap, ochii erau suprasolicitați de la atâtea culori. Au urmat accidente când șoferii nu mai deosebeau culoarea semaforului orbiți de atâta policromie sau policromatică, pe șosele și pe trotuare…

Ne-am obișnuit destul de repede. Au fost date ordonanțe și hotărâri de guvern. Au încercat să salveze măcar iarba din parcuri… Nu au reușit. Totul a început să se umple de culori, unele peste

celelalte într-un amestec halucinant… Părea amuzant când ne trecuse durerea aceea de cap; apoi au început să curgă celelalte probleme. Neliniștea. Frica. Oricine putea fi urmărit… Specialiștii britanici au aflat foarte curând că nuanțele fiecăruia sunt unice, așadar un cadou minunat pentru poliție. Pentru detectivi. Pentru polițiile secrete și tot felul de alte servicii…

Cu timpul au început cu toții să încerce să se păzească. Au explodat cluburile pentru învățatul mersului în mâini. A fost idee bună. Vreo lună… O idee tâmpită pentru că nu puteai vedea funcționari în costume negre și doamne în rochii de seară sau fuste scurte mergând în mâini… O mare tâmpenie. Au mai încercat cu papainoage. Până la urmă s-a găsit o soluție paliativă - patinele cu rotile. Mă rog, pentru cei mai tineri… Ceilalți ne-am descurcat cu hârtia. Role de hârtie cenușie, reciclată în casă, role de hârtie la birou… Se schimbă o dată pe zi și ai măcar impresia că locuința sau biroul rămân curate.

Omul se adaptează repede. Cred că după vreo trei luni, nici nu prea mai băgam de seamă. Intrase totul în banal, în cotidian. Doar specialiștii britanici se tot chinuiau să găsească soluții și la fiecare câteva zile auzeam o nouă teorie. Inutilă de altfel. Aaa, era să uit, și ecologiștii au ajuns la disperare, pentru că oricât încearcă să oprească infiltrarea în marile rezervații naturale, braconierii și vizitatorii clandestini distrug încet-încet toate locurile frumoase din lume, acoperindu-le cu urme în nuanțe stridente și ciudate. În fiecare seară, la știri, aflăm că încă un loc a fost mânjit, că o nouă statuie sau sit arheologic a fost pângărit prin colorare. Și din nou polițiile se pun în mișcare și peste alte trei, patru zile aflăm că i-au prins pe infractori. Până apar alții… Și caruselul colorat nu se mai oprește.

Pentru mine a fost o mană cerească. Nu prea mergea afacerea. În

afară de câțiva soți disperați - mulți dintre ei foști colegi de școală, de armată, cunoștințe de la fostele joburi și tot așa - că soțiile lor calcă pe alături, nu prea aveam clienți. Crime? Nici pomeneală. Violuri? Puține. Violență casnică? Da, un pic mai multă, dar nu suficient pentru o mă întreține onorabil - casă, masă, chirii, pensie alimentară pentru Mihnea, eventual o cină cu vreo doamnă sau un film la cinema…

Pentru mine a fost minunat pentru că toți au început să se urmărească. Toți soții și toate soțiile, iubiții, bunicii, verișorii, mătușile și unchii, moștenirile, apartamentele, testamentele… O nebunie totală. Mă rog, nu am dat pe afară de muncă și nici nu m-am îmbogățit. M-am distrat puțin, i-am plătit lui Mihnea o croazieră în țările nordice, mi-am schimbat un pic garderoba și am vândut mașina veche de șapte ani, cumpărându-mi una veche doar de patru și cred că…

Sună telefonul. Mobilul lăsat pe birou.

Privesc ecranul. E Mihnea. Telepatie… Doar pomenisem de el.

— Da, bărbate.

— Neața, tata. Ce faci?

— Treabă.

— E, chiar și la ora asta? Nu mă păcăli.

— Parol. Tocmai a plecat o clientă.

— Aha, atunci e bine, pentru că aveam o rugăminte la tine.

Știu ce vrea. E absolut evident.

— Cât?

— Mă iei prea repede, tata.

— De ce să ne mai dăm pe după gard, vișin, cireș sau ce naiba e…

Îl aud cum râde ușor.

— Iar tu cu bancurile tale…

— N-am altele mai bune, bărbate.

— Nu mai îmi zice așa că nu-mi place!

— Dar cum? Man, bro, mă, bă?…

— Las-o baltă! Deci mă ajuți?

— Te ajut. Ai noroc. Ți-am zis. Cât vrei?

— Cât poți să-mi dai?

Ne tatonăm. L-am învățat ca într-o negociere să nu zică el primul și acum experimentează pe mine. Dar nu-i nimic…

— Cinci. E bine?

— Ce să fac cu cincizeci de lei? Nu-mi ajung pentru mai nimic, se jelește el.

— Vezi cum nu ești pe fază? Am zis cinci!

Tăcere. E impresionat. Cred și eu, nu am prea des asemenea posibilități.

— Adică… cinci sute?

— Exact, bărbate.

Îmi fluieră admirativ în ureche și nu mai protestează la apelativ.

— Ești tare, tata!

— Fuga încoace.

— Zbor. Pa.

Și îmi închide telefonul. Am un băiat de 15 ani. Din prima căsătorie. Și unica până acum. Dar mai sper. La cincizeci de ani, nu cred că-i voi mai face un frățior, dar măcar să-mi găsesc jumătatea mai pot spera. Am tot încercat, dar n-a fost să fie. O să vină… Cândva. O clipă gândul îmi zboară la cucoana de acum câteva minute. Divorțată a zis. Dar cam prea bogată, altă clasă. Socială. Parcă așa era la marxism… Chestiunea cu marele conflict între clasele sociale.

Ziceam că am un băiat, care acum e în vacanță și e singur, pentru că maică-sa a plecat în nu știu ce *team building* sau congres sau conferință pe la Helsinki. Bănuiesc că nu singură, ci cu

vicepreședintele ăla arătos și grizonat, de care îmi tot vorbește Mihnea, că vine pe la ei cu parfumuri, flori pentru maică-sa și dulciuri pentru el. N-o prea nimerește. Mihnea nu mănâncă dulciuri și l-ar fi câștigat cu o carte veche de hârtie sau un bloc de desen… Treaba lui. Dar acum fii-miu e singur, așa că l-am primit pe semnătură și ar trebui să stau cu ochii pe el. N-o fac, pentru că e mare. L-am lăsat să stea de capul lui în apartamentul uriaș al măică-sii, să se distreze cu ai lui colegi - au tot felul de device-uri electronice pe acolo, îl văd măcar o dată pe zi și ne telefonăm cam la patru ore… Sună el de obicei. Dacă nu, îl pisez eu…

Ca totdeauna, dă cu ușa de perete, lărgind crăpăturile din tocul de lemn și lăsând să plutească prin încăpere în pic de tencuială fină.

— Am venit!

— Ohoo, rapid!

— Cum să nu!

Vine până în fața biroului și săltându-se peste blat în mâini, mă pupă pe obraz. E o mare cinste, nu e prea pupăcios de felul lui. Îl îmbrățișez și îi strâng mâna. Se aruncă pe unul dintre fotoliile scoică.

— Și cum de ai avut așa un client cu bani? Vreo crimă tenebroasă? Un satâr între coaste, un stilet în inimă?…

Băiatul meu are imaginație bogată, prea multe romane polițiste…

— Nu. O dispariție. O puștoaică de vreo 13 ani și ceva… Cam ca tine.

— Eu am aproape 15, protestează, și nu mai sunt un…

Dar vocea i se topește pe măsură ce privirea devine fixă și sticloasă, ochii se holbează și rămâne cu gura căscată uitându-se pe biroul meu.

— Vezi să nu-ți intre o muscă!

— Tu și cu bancurile tale răsuflate! zice, dar nu-și desprinde ochii

de pe birou.

— Ce ai văzut, amice, de ai rămas așa, ca o statuie?

Întinde mâna și ridică bucata pătrată de mochetă roz.

— De unde ai asta?

— Îți place culoarea? De la clienta de mai devreme. Mi-a lăsat-o să…

Nu termin fraza pentru că deja m-am prins.

— Mihnea, unde ai dus fata?

Se înroșește, apoi se înverzește, apoi se albește. Se scufundă în fotoliul scoică și murmură:

— La noi în apartament, la mama… Dar nu i-am făcut nimic!

După mutra vizibil îngrozită îmi dau seama că nu minte.

— Dar, ce naiba ați făcut acolo, atâta vreme? O caută maică-sa de două zile…

Începe să-și recapete siguranța. A văzut că nu am sărit la gâtul lui…

— Exagerează. Maică-sa e o teroristă. O sună din oră în oră. Pe două telefoane. Și mai vrea să o vadă în video… Îți dai seama. Mare teroristă. Simona a venit pe la mine ieri pe la 10. Să ne jucăm ceva de strategie și să vedem un film. I-am pregătit ceva de mâncare. Ne-am luat cu vorba. Știi și tu, că doar ai fost și tu tânăr acum un milion de ani….

— Sigur, acum un milion de ani!

— Mă rog, că ești semicentenar… A trecut timpul. Seara ne-am plimbat. Apoi a dormit la mine. N-am făcut nimic. Pe bune!

— Nici un pupic ceva? O giugiuleală?

— Tata, se înroșește el, cum poți să mă întrebi așa ceva!?

— Scuze. Și acum ce facem? Trebuie să o sun pe femeia aia și să-i dau banii înapoi… Și când o să afle că tu ești marele amor al fiică-sii… O să mă reclame!

— Lasă, tata, că o mai țin până mâine și apoi îi zic să sune! Și-a închis telefoanele și a uitat, na, ce mare lucru?

— Nu e chiar așa de simplu.

— Păi și atunci?

— Nu știu, mă gândesc…

— Și eu ce fac? și arată din cap hârtia de 500 de lei, nou nouță, aflată pe birou la mai puțin de 10 centimetri de bucata pătrată de mochetă roz.

— Uff, pufnesc și mă las pe spate pe scaunul care scârțâie înfiorător, avertizându-mă că în curând va ceda și mă voi trezi jos. Mă gândesc așa: te întorci la fată și o pui să sune acasă. Mai stați ceva și deseară o duci frumos la maică-sa și te prezinți la ea, bla, bla, știi tu, te descurci…

— Și mai ce? S-o cer și de nevastă? Hai, măi tata,…

— Să nu aud discuții. Că acum o sun și pe maică-ta și o să ai două teroriste pe cap!

— Mama nu e teroristă!

— Mă scuzi.

Comentez în barbă: Numai pentru mine a fost!

— Reiau: livrezi deseară copila cu scuze, după ce în prealabil a sunat acasă. Acum e 11. La 12 să sune acasă. La 12.30 sun și eu și încerc să te acopăr! Pe seară la 7, o livrezi acasă, eu o invit pe mamă la restaurant, îi dau restul de bani înapoi și, cum se zice, azi, tot de pomană am muncit…

— Mare muncă!

— Alooo, obrăznicătură! Ai grijă că tai finanțarea.

Tace brusc. Bagă banii în buzunar și iese urlând un:

— *Yes, sir*!

Și trântește ușa. Iar mai cade un pic de tencuială albă…

Ce fac acum? O sun și o invit la restaurant, îi spun că a fost o

neînțelegere, că nu știam, în fine, bălmăjesc ceva. Îi dau înapoi 1500 de lei și de restul mă fac că am muncit. Ba plătesc și masa. Mi se pare echitabil, nu-i așa?

După amiază toridă. În zare se strâng norii și probabil că pe seară va fi o furtună zdravănă. Cei doi se țin de mână. Parcul e plin de oameni care aleargă pe alei spre port sau spre metrou. Sunt orele de vârf în oraș.

— Și chiar trebuie să mă duc acasă? se alintă ea.

— Trebuie. Nu vreau să mă boscorodească tata. I-am promis, Si.

— Și chiar crezi că o să se vadă cu mama?

— Sper, Si.

— Dar o să-i placă?… Adică, mă gândesc… s-or potrivi?

Băiatul o privește în ochi.

— Și, te gândești la… prostii?

— Da, bineînțeles. La ei, cu iubirea mai subțire…

— Si, dar…

— De ce îmi tot zici Si?

— Îmi place. Suntem Si și Mi… Note muzicale.

— Da, așa e. Drăguț.

Se smulge din mâna lui și pășește repede în fața pe alee, călcând apăsat.

— Unde fugi?

— Nicăieri.

— Ce frumoasă e culoarea urmelor tale.

— Și a ta. E mai de bărbați, așa…

Și începe să se întoarcă venind spre el cu spatele și pășind înapoi exact pe urmele ei.

— Hei, Mi, uite ce ciudat! Urmele se șterg…

Băiatul aleargă lângă ea și privește. Ea calcă înapoi pe fiecare

urmă și când ridică din nou piciorul, rozul s-a șters și dedesubt rămâne cacofonia cromatică de dinainte.

— Minune! Încearcă și tu!

El cade pe gânduri.

— Hei, încearcă și tu!

— Da, imediat. Mă gândesc doar că mersul înapoi înseamnă că ne întoarcem de unde am plecat. Și nu poți merge așa la infinit înapoi… E ca un fel de tunelul timpului pus pe înapoi, ca și când…

— Mi, lasă filosofia. E minunat! Ne distrăm…

E seară și atmosfera s-a răcorit după o scurtă răpăială. Restaurantul e elegant. Nu scump și nici de fițe. Eu nu-l știam. Mâncare bună. Liniște. Mesele mai rare. Discreție.

Nu mă așteptam să accepte. Și nici să treacă peste faptul că feciorul meu aproape îi răpise fiica. Pare o persoană mai normală acum, cu o salată în față, decât azi de dimineață când bătea cu piciorul în masă la biroul meu.

— Și așa,… ai fost ziarist la început?…

— Da, părea de viitor. Acum cu internetul…

— Știi, și eu am cochetat cu scrisul. Cenaclul literar, poezii, am vrut să fac reportaje.

O privesc cu admirație și mă cuprinde o vrajă binecuvântată. Ar fi o idee să ne mai întâlnim și cu altă ocazie, poate, cine știe…

— Te-am pierdut? Erai în visări?

— Te admiram…

Surâde natural și îmi dă replica:

— Texte din liceu?

— Chiar nu. De dimineață păreai mult mai inabordabilă.

— Adică?

— Burghezia.

— A, da? Cred că eram speriată că am pierdut-o pe Simona. Nu sunt așa.

— Observ.

Îmi bâzâie ceva în buzunar. Telefonul. Îl scot și mă uit.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Mihnea. Îmi trimite semesuri de control.

Surâde din nou foarte natural.

Citesc.

Tata, se întâmplă ceva. Urmele se șterg dacă pășești înapoi. Ciudat, nu? Periculos? Mă gândeam și eu… Petrecere frumoasă. Eu acasă cu Si pe skype. Baftă. Mi.

Zâmbesc și eu.

— E totul ok?

— Da, îmi zice baftă. Auzi!… Mi-a transmis că dacă mergi înapoi urmele se șterg…

— Simona, mi-a povestit și ea când a ajuns acasă. Mă întreb ce-o să facem cu toții acum? O vom lua cu toții invers, ca și când ne-am întoarce în timp…

Se oprește și brusc, pălește.

— Ceva nu e în regulă! Tudor, privește la ceasul de pe perete!

Mă întorc și privesc cadranul rotund și auriu al ceasului din restaurant. O înjurătură îmi scapă printre buze și o strivesc înainte de a ieși toată pe gură. Rămân privind în gol. Secundarul se rotește invers…

Sursa:
http://www.srsff.ro/2012/10/bogdan-hrib-urmele-pasilor-ei/